

Albada, memòria

A sota o al costat de la sensibilitat present, el món està literalment amarat de sensibilitats antigues i remotes.

PEREJAUME

Quan em trobo amb tu, no només som tu i jo qui ens trobem.

SHARON OLDS

Gorg

*M'he banyat en la secreta gorga,
ressorgint transfigurat en la forest dels símbols.*

JOAN VINYOLI

Un camí et mena a un altre
fins que una tarda nova d'estiu,
t'encén un desig sense nom.
Saps que no tornaràs
al lloc d'on vas sortir.
Et preguntes com t'ho faràs
per prendre el pols al no-res,
per bastir el temps amb bondat.
Et banyes en un gorg
ocult entre els matolls
i et descobreix el secret pregon
que t'ha portat fins aquí.
Amb l'escalf del sol
un nenúfar blanc es desclou,
neda i es balanceja al teu costat.
L'aigua llisca sense nostàlgia
per la teva pell transfigurada.

Primigeni (1)

L'alba dibuixa
formes en l'aigua.
Brànquies d'un peix
que respira
en el bassal
d'un llim humit.
Batec incipient
que no podem sentir.

Primigeni (2)

À nec blau,
ocell de ribera,
et capbusses
fins al límit
on neixen
les paraules
que no podem dir.

Observacions silencioses
i amb càmera lenta

Em sorprenen les teves paraules.

—la sorpresa obre un trau en el vel espès de la ignorància—

Potser no ets una veu amiga, fora millor que no t'escoltés.

—la por és el fil amb el que el tanco—

Què em deu voler dir? Què veu que jo no veig? Les escolto.

—la curiositat esquinça el vel i entra la llum—

Ignorància?, la indispensable per viure.

Ara em sé més fràgil.

Balanci

Al capvespre, em deixo bressolar
pel ritme monòton del balanci
i llanço l'ham a l'aire
per intentar repescar
sensacions que vaguegen, inaccessibles.
Hi hagué un instant
en què vam saber
què era la por, la fam, el plaer,
l'escalfor, el desfici i el fred.
Hi hagué un primer moment
en què vam conèixer
l'olor d'una pell,
la cara d'una dona,
l'olor dels xiprers després de la pluja,
l'impacte del fang dels carrers al cos.
Però la memòria
escombra cap a les habitacions
més allunyades de la casa
els solatges de l'ànima,
significats intangibles
que ens fan sentir perduts;
forats de la consciència
que, tal vegada, no podríem suportar.

Infant

No ha fet l'any i mig.
Els seus ulls oberts
interroguen amb curiositat
els colors del futur.
M'acosta una joguina
—que és un mirall—
i veig els meus ulls en els seus.
Em demana que el pugui a coll
i uns braços fermes em prenen.
Un record que he oblidat,
—però que porto amb mi—
retorna nítid i silenciós
com mel que regalima,
com una llum càlida
que desglança el temps
fins a fer-lo imperceptible.

Xarxa d'arrels

Dius que no té solució,
és i.r.r.e.p.a.r.a.b.l.e
Dius que va ocórrer
fa molt de temps
en un espai infinit,
sense noms,
allà on els greuges colpegen
i ens roben el sentit i la llum.
Irreparable. És cert.
Què podem fer?
Podem conversar, dibuixar, cantar.
Entre nosaltres i l'irreparable,
dibuixos, paraules i cançons
ens són un coixí d'experiències,
una xarxa d'arrels dúctils,
l'or o la plata que segellen
les esquerdes invisibles del jo.

El còdol que premo amb les mans

*... fins que els dits ja no poden
aferrar-se a la tempesta, ni a la mort.*

FRANCESC PARCERISAS

No puc escapar del laberint.
Els meus dits s'aferren
a la teva ombra culpable,
roca estèril en la fondària arcaica.
Inútilment, les arrels del meu desig
cerquen en tu un alè per viure.
Veig un fil de llum,
dubto si l'he d'agafar
perquè em fa mal.
¿Té cap sentit,
aquesta relació que ens condemna
a una repetició sense repòs?
¿Què li diré a la vida que em mira
des del mirall de l'esdevenidor?
Si penso una veritat diferent,
de tu i de mi, veig més colors.
Avui la imatge negra s'ha esberlat.
Les converses sense trampa
han alleujat les boires.
Un germen de confiança roman
en el còdol que premo, amb les mans.

Onze de novembre

Lligo les cortines a una banda,
travesso el passadís de les hores.
Al costat de les tasses, a mig matí,
ordinadors, algun llibre
i l'aroma intens del cafè.
Una nena de dos anys va i ve
des dels racons més llunyans
fins al centre del local
on la mare conversa.
Miro la nena que explora
els horitzons al seu abast,
intento fer un lloc al somni.
De reüll, a la capçalera d'un diari
llegeixo «Onze de novembre».
M'adono, de sobte,
que un dia com avui va morir la mare.
Dins meu s'amaga una tempesta al desert,
un núvol de lletres dins un remolí de sorra.
Deso la llibreta i surto al carrer
ombrejat i tranquil. Sense arbres.

Conversa

*I és que un home, si el que vol és reconèixer-se
en un altre home li caldrà mirar-se.*

CARLES MIRALLES

Oblido les teves paraules,
escolto les imatges
que neixen al fons del meu somni.
En despertar, respiro l'emoció
que m'has fet descobrir.
Et parlo, m'escoltes,
oblides les meves paraules,
vius els teus somnis.
A mig camí, ens caldrà obrir els ulls
i novament mirar-nos.